

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 13 nr. 3

marts 2001

DEN FÆLE VIRKELIGHED

En ny bevægelse har med forsinkelse nået Danmark. »Association pour une Taxation des Transactions financières pour l'Aide aux Citoyens« hedder den. Blandt venner, bedre kendt som ATTAC. Den vil lave verden om. Ganske radikalt endda. Den fæle globalisering skal bekæmpes ved hjælp af skatter på spekulative finanstransaktioner. Skumle skattely skal afskaffes, og pensionsfonde skal tvinges til »etiske« investeringer. Og så skal Den tredje Verdens gæld afskrives. Sådan, opskriften på en helt ny verdensorden. Grydeklar og lige til at spise.

Førhen blev samfundsomstyrtende fænomener mødt med skepsis og modstand fra de veletablerede politiske kredse. Det er ganske naturligt. Hvem afgiver magten frivilligt? Men sådan er det ikke med ATTAC. Medierne og politikerne står på nakken af hinanden for at byde det nye fænomen hjerteligt velkommen. Statsminister Poul Nyrup Rasmussen har åbent opfordret de studerende ved Danmarks Journalisthøjskole til at engagere sig i bevægelsen. Venstreflippernes og de fodformedes hendøende husorgan, dagbladet Information, indkaldte begejstret til stormøde i København. Lovligt undskyldt kan man vel sige. Det var sidste chance, før avisens oplag gik i nul.

Men vil de unge opdage omklamringen? På stormødet i København sad alle veteranerne fra verdensrevolutionen i '68 og smilede faderligt og moderligt, mens de unge legede politik med forskellige nye verdensordener. Ligesom i børnehaven. Det var så trygt det hele. Ens tanker blev af uransagelige årsager henledt på et andet gammelt pædagogisk tryghedsmiddel. Bedre kendt som narresutten.

I et interview med Information den 19. februar gjorde økonom og nobelpristager James Tobin det klart, at han ikke tror på ATTAC's naive forestillinger om milliardindtægter til udvikling af Den tredje Verden gennem beskatning af spekulative valutatransaktioner. Den oprindelige Tobin-skat havde til formål at stoppe spekulationen. Ikke at gøre den til kilde for overstatslige skatteindtægter.

På ATTAC's stormøde i Stockholm i januar fortalte bevægelsens franske generalsekretær Pierre Tartakowsky, at han slet ikke har nogen forestilling om, at vi er på vej mod et verdensomspændende finansielt og økonomisk sammenbrud. »Vi tror ikke på noget omfattende krak. Kun på kriser. Vi er radikale og pragmatiske. Vi fordømmer radikalt det nuværende system, og vi foreslår pragmatisk en meget lille løsning. Det findes intet globalt alternativ til det eksisterende«, sagde Tartakowsky. Det er også forklaringen på, at ledelsen i ATTAC ikke bliver så glad, når bevægelsens menige medlemmer bringer Lyndon LaRouches forslag til et nyt finanssystem, et nyt Bretton Woods, på bane. Det er alt for revolutionært. Alt for tæt forbundet til en skræmmende virkelighed.

FINANSKRISE I TYRKIET

Den **21. februar** blev Tyrkiet ramt af en hårrejsende finansiel orkan. På få timer faldt aktiemarkedet med **18%**, og investeringer til en værdi af **5 mia. dollars** flygtede ud af landet. Kapitalflugten tvang den tyrkiske regering til at opgive **liraens** løse kobling til dollaren, og da valutamarkedet åbnede den følgende dag, styrtdykkede liraen med **36%**. Det sendte til gengæld bankernes korte udlånsrente op i **7.500%**.

Årsagen til den hidsige krise var angiveligt et skænderi mellem Tyrkiets præsident **Ahmet Sezer** og premierminister **Bülent Ecevit** om regeringens manglende indsats imod den voksende korruption. Ifølge mediernes udlægning af begivenhederne fik uenigheden mellem de to politiske ledere finansverdenen til at tvivle på regeringens evne til at leve op til de betingelser, som **Den internationale Valutafond, IMF**, havde stillet for at yde et kriselån på **11,5 mia. dollars**. Derfor trak de udenlandske investorer deres penge hjem.

Sandheden er naturligvis mere nuanceret. Tyrkiet var et af de få »vækstmarkeder«, de internationale investorer turde satse penge på efter krisen i **Asien 1997-98**. På rekordtid fik man opbygget en imponerende spekulationsboble. Fra **januar 1999** til **marts 2000** steg det tyrkiske aktiemarked med svimlende **650%**. Et jordskælv i **august 1999** fik IMF på banen med krisehjælp. Yderligere et incitament for spekulativ kapital. Så var der jo udsigt til sikre udenlandske investeringer til genopbygningen af huse og ødelagte fabrikker med tilhørende økonomisk vækst.

Sammen med aktiemarkederne verden over sivede luf-ten atter ud af de tyrkiske aktier i sidste halvdel af **2000**. Det

udløste en alvorlig bankkrise i **november**. IMF trådte til med en »hjælpepakke« på **11,5 mia. dollars**, inkl. de sædvanlige betingelser. Dvs. nedskæringer på de offentlige budgetter, privatisering af offentlige selskaber og reorganisering af banksektoren etc. Samme krav som IMF præsenterede for **Thailand, Sydkorea** og ikke mindst **Indonesien** under **Asienkrisen 1997-98**, og som efter mange økonomers mening forværrede den økonomiske nedtur ganske alvorligt. Nu gentager IMF altså succesen i Tyrkiet. Valutafondens pres har allerede tvunget det tyrkiske finanstilsyn til i hast at overtage kontrollen med **11** nødlidende banker.

Tyrkiet har en udenlandsgæld på **115 mia. dollars**. Heraf sidder europæiske banker med tilgodehavender på **54 mia. dollars**. Det er næppe sandsynligt, at krisen i Tyrkiet alene kan udløse en international finanskrise. Men uroen breder sig, og lande som **Argentina, Brasilien, Filippinerne, Sydkorea, Taiwan** og **Rusland** har allerede fået den tyrkiske krise at mærke i form af faldende aktie- og valutakurser og stigende obligationsrenter.

Samtidig er en ny gældskrise under opsejling i Rusland. Forhandlingerne med repræsentanter for den såkaldte »**Paris-klub**« af kreditorer, der sidder med den gamle sovjetiske udenlandsgæld på ca. **50 mia. dollars**, er brudt sammen. Den russiske regering havde ellers håbet på en betydelig afskrivning og udsættelse af gælden. Derfor er der ikke afsat penge i det nuværende statsbudget til renter og afdrag. Det skal ændres meget hurtigt, hvis Rusland skal undgå en teknisk statsbankerot. Men det kræver, at dumaen godkender en betydelig øgning af statsbudgettet. Og det er der ikke flertal for.

WWW.TULIPAN.COM

Den **22. februar** nåede **Nasdaq-indekset** på aktiebørsen i **New York** ned på **2.244 point**, samme niveau som i **februar 1999**. Da nedturen fortsatte dagen efter, spredte frygten sig for et egentligt krak. Derfor pumpede **Føderalbanken 4,5 mia. dollars** i ny likviditet ind i markedet via de såkaldte reprotransaktioner. Samtidigt søsatte man et rygte om, at Føderalbanken atter vil sænke udlånsrenten med **0,5%** inden det næste ordinære markedskomitémøde, som først finder sted i **marts**. Samme procedure som i begyndelsen af **januar**, da Nasdaq første gang nåede under **2.200**.

Den **26. februar** meddelte internetselskabet **eToy**, at det vil indgive sin konkursbegæring indenfor **10 dage**, og at dets aktier nu må regnes for værdiløse. Da eToy blev introduceret på børsen i **maj 1999**, rejste selskabet en aktiekapital på **7,8 mia. dollars**. De penge er nu væk. Selskabet nåede aldrig at give overskud. Tilbage ligger ubetalte regninger for **274 mio. dollars**.

Her er hvad vi skrev i ledere i **februar 1999**:

»Tulipanen kom til Europa fra Tyrkiet og Persien i slutningen af det 16. århundrede. Denne farvestrålende løgplante blev hurtigt populær hos den højere europæiske adelsklasse. Men den var sjælden og derfor også dyr. Efterhånden overtog borgerskabet adelens statussymboler. Inklusive kærligheden til tulipaner. Man skulle eje en tulipan, hvis man ville være noget ved musikken.

Omkring 1634 var tulipanens gode rygte så udbredt, at den blev et egentligt investeringsobjekt. I Holland afhændede en handelsmand i Haarlem halvdelen af sin opsparede formue for at investere i et enkelt lille tulipanløg. Man måtte indføre en særlig fin vægtenhed for handlen med disse delikate blomsterløg. Og priserne skød i vejret. En hel okse eller et halvt ton ost kunne købes for 120 floriner. Men man måtte slippe langt mere, hvis man ville have fingre i et tulipanløg. Jo sjældnere, jo dyrere, selvfølgelig. Et løg af arten Admiral Van der Eyck kunne

erhverves for 1.260 floriner. En noget sjældnere Viceroy kostede 3.000 floriner, mens en Admiral Liefken var oppe i hele 4.400 floriner. Den fineste af dem alle, Semper Augustus, gik for 5.500 floriner. Og det var endda billigt.

Ved begyndelsen af 1636 var størstedelen af den hollandske økonomi opslugt af handelen med tulipanløg. Andre dele af erhvervslivet var enten i stærkt forfald eller helt forladt i manglen på investeringer. Hvem havde brug for ost, når man kunne få tulipaner? Derfor åbnede børserne i Amsterdam, Rotterdam, Haarlem, Leyden, Alkmar og Hoorn for handelen med tulipankontrakter – datidens futures og optioner. Og så gik det stærkt. Spekulationen i tulipanpapirerne blomstrede vildere end den frodigste tulipanmark. Alle, lige fra adelsmænd til skorstensfejere, satte hele deres opsparing, og mere til, i tulipaner. Holland blev Europas rigeste land – på papiret. Men så sagde det bang, og ved udgangen af november 1636 var festen forbi. Hundrede tusinder gik fallit. Holland lå i økonomiske ruiner.

Nutidens supersikre investeringer hedder ikke Admiral Liefken eller Semper Augustus. Næh, de har andre eksotiske navne som eBay, America Online eller Amazon.com. Disse internetaktier er steget med ét tusinde procent på bare et halvt år. At de alle giver underskud i den daglige drift er tilsyneladende underordnet. Den samlede aktiekapital i denne elektroniske tulipanmark er nu større end i den amerikanske fly- eller bilindustri. Og samtidig er den almindelige amerikaners opsparing lavere end nogensinde. Det skal nok gå godt. Det mener i hvert fald vor egen finansminister Mogens Lykketoft. Han har stor tiltro til, at den "robuste" amerikanske økonomi trækker resten af verden helskindet igennem finanskrisen. Det troede man også om Holland i 1635.«

AgroNyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 11 nr. 2

februar 1999

WWW.TULIPAN.COM

Tulipanen kom til Europa fra Tyrkiet og Persien i slutningen af det 16. århundrede. Denne farvestrålende løgplante blev hurtigt populær hos den højere europæiske adelsklasse. Men den var sjælden og derfor også dyr. Efterhånden overtog borgerskabet adelens statussymboler. Inklusive kærligheden til tulipaner. Man skulle eje en tulipan, hvis man ville være noget ved musikken.

Omkring 1634 var tulipanens gode rygte så udbredt, at den blev et egentligt investeringsobjekt. I Holland afhændede en handelsmand i Haarlem halvdelen af sin

LAD FALDE HVAD IKKE ...

Forud for **G-7** finansministermødet i **Palermo** i **Italien** gav **USA's** nye finansminister **Paul O'Neill** den **15. februar** et interview til den britiske avis *The Financial Times*. Det vakte opsigt, for den nye finansminister har tydeligvis endnu ikke lært at veje sine ord på en guldvægt. O'Neill forklarede i utvetydige vendinger, at verden ikke skal forvente, at den nye amerikanske regering står parat til at gribe ind, hver gang der er optræk til uro på valutamarkederne, eller at USA lægger hele sin vægt bag en **IMF**-hjælpepakke, lige så snart et eller andet land kommer i akut pengemangel.

I finansminister O'Neills tankeverden er det nemlig ikke en naturlov, at kapitalismen går fra krise til krise. Faktisk, har alle større finanskriser i **90'erne**, f.eks. i **Latinamerika** og **Asien**, i virkeligheden været udslag af »mangel på kapitalisme«, mener han. Derfor er den nye finansminister yderst skeptisk overfor tendensen til, at IMF og andre straks kommer styrtende med krisehjælp, hver gang udenlandske storbanker og investorer står i fare for at miste deres penge. »Hvis der ikke er en risiko forbundet med investeringer, kan man ikke have kapitalisme«, sagde han til *Financial Times*.

Paul O'Neill fik også sagt, at USA ikke har nogen speciel »stærk dollar«-politik. Det fik naturligvis dollaren til at dykke på de internationale valutamarkeder, og så måtte den nye finansminister i hast lære en ny disciplin: At æde sine egne ord. Han måtte hurtigt rykke ud med en udtalelse om, at den amerikanske valutapolitik »naturligvis« var uændret, og at han »ville leje hele **Yankee Stadion**«, hvis han havde noget ønske om at annoncere en ændring.

Ifølge *Agro-Nyt's* kilder i finansverdenen har O'Neills tanker om at »holde fingrene væk« i krisesituationer vakt betydelig bekymring. Havde man fulgt den politik, da den store spekulationsfond **LTCM** krakkede i **september 1998**, ville hele verdens betalingssystem være brudt sammen. Og når først en amerikansk finansminister har afgivet sådanne udtalelser, så vil de blive afprøvet af virkeligheden før eller senere.

Den **24. februar** spekulerede *Morgenavisen Jyllands-Posten* over, om krisen i Tyrkiet skulle blive den første afprøvning af finansminister O'Neills nye »hold fingrene væk« politik. Det amerikanske finansministerium udsendte allerede den **22. februar** en officiel støtte til den tyrkiske regerings beslutning om at lade liraen flyde og til IMF's hjælpepakke, men *Jyllands-Posten* frygtede alligevel for, hvad Paul O'Neill og vicefinansminister **Lawrence Lindsey** kunne finde på at gøre, hvis krisen blev alvorligt forværret. Lindsey havde nemlig luftet endnu mere rabiate frimarkeds-tanker til den tyske presse.

OMVENDT FINANSLOGIK

Den **27. februar** præsenterede præsident **George W. Bush** sin nye skatteplan for **Den amerikanske Kongres**. Skattelettelse til en værdi af **1.600 mia. dollars** over de næste **ti år**. Det svarer til mere end **500 storebæltbroer!** Med henvisning til den igangværende opbremsning i den amerikanske økonomiske vækst bad præsident Bush Kongressen hastebehandle skatteforslaget. Argumentet er, at da to tredjedele af det amerikanske bruttonationalprodukt stammer direkte fra det private forbrug, vil en sådan gigantisk skattelettelse hurtigt stimulere ny vækst i økonomien. »Det

vil i hvertfald ikke skade«, sagde finansminister **Paul O'Neill** for nylig til pressen.

Det skal man ikke være så sikker på, mener direktøren for **Instituttet for International Økonomi** i **Washington DC**, **C. Fred Bergsten**. I en kronik i *The Washington Post* den **26. februar** advarede Bergsten om, at skattelettelse af den størrelsesorden, som præsident Bush lægger op til, faktisk kan få den stik modsatte virkning. En sænkning af statens skatteprovenu vil mindske den offentlige del af den samlede nationale opsparing og dermed reducere den kapital, der står til rådighed for fremtidige investeringer og økonomisk vækst. Denne dæmpende økonomiske effekt kan kun modvirkes af en øgning i den private opsparing eller en øgning af udlandets investeringer i **USA**.

Det er her problemerne melder sig, mener Fred Bergsten. Den private opsparing i USA er i dag den laveste nogensinde, men skattelettelse skulle i første omgang gå til at øge privatforbruget for at stoppe den økonomiske nedtur. Hvis amerikanerne i stedet anvender deres skattelettelse til at nedbringe den enorme private gældsætning, vil USA glide ned i en langvarig recession. Samtidig er udsigterne til øgede udenlandske investeringer ikke specielt lyse. Fremmede investorer sidder i forvejen med mere end **10.000 mia. dollars** af deres sparepenge placeret i den amerikanske økonomi. På en almindelig arbejdsdag strømmer der netto **2 mia. dollars** ind i landet fra godtroende investorer rundt om på kloden. Er de virkelig villige til at sende **200 mia. dollars** ekstra afsted hvert år for at finansiere Bush-regeringens skattelettelse?

Det mener Fred Bergsten ikke. Godt nok lykkedes det præsident **Reagan** tilbage i **1981** at få omverdenen til at finansiere ganske betydelige amerikanske skattelettelse. Men situationen var dengang en helt anden. USA havde i **60 år** præsteret et overskud på betalingsbalancen og var verdens største udlåneration. I dag er USA med en udenlandsgæld på **2.000 mia. dollars** verdens største skyldneration, og landet har udviklet et permanent underskud på betalingsbalancen, der i år **2000** nåede op på **369,9 mia. dollars**, næsten **5%** af **BNP**.

Derfor kan præsident Bush' skattelettelse i værste fald udløse en mindre kapitalflugt ud af USA, mener Fred Bergsten. Dollaren kan falde **20** til **30%**. Det vil udløse prisstigninger på importvarer, og det vil gøre ondt, når underskuddet på handelsbalancen ligger omkring **450 mia. dollars** hvert år. Det betyder inflation og højere renteniveau, og så kører den negative spiral.

Agro-Nyt's kilder i finansverdenen påpeger, at Fred Bergstens dystre prognoser også holder stik uden præsident Bush' skattelettelse. Faktisk har man i de sidste **2-3 år** kunnet fremføre de samme vægtige argumenter for, hvorfor man overhovedet ikke burde investere sine sparepenge i amerikanske værdipapirer. Men føderalbankdirektør **Alan Greenspan's** mytiske fortællinger om en »ny økonomi« har medført en slags »omvendt logik« på finansmarkederne. Alt, der har kunnet øge det amerikanske forbrug, og dermed den private gældsætning, er blevet opfattet som »gode tegn«. Under normale omstændigheder bør rentesænkninger eksempelvis medføre fald i valutakurserne. For USA og den amerikanske dollar har det længe været modsat, og denne »omvendte logik« holdes stadig i live af feberfantasier om et amerikansk økonomisk opsving i **andet halvår 2001**. *Agro-*

Nyt's kilder advarer om, at når de sidste illusioner brister, og den »omvendte logik« mister sin magi, så vil effekten på verdensøkonomien og alverdens aktie- og valutamarkeder blive meget dramatisk.

Mens børsanalytikere og finanseksperter har travlt med at forsikre sig selv og alle andre om, at nedturen i den amerikanske økonomi slet ikke er så slem, som man kunne frygte, så fortæller virksomhedslederne i USA's fysiske økonomi en helt anden historie. Allerede den **1. februar** sagde **Steve Jobs**, den navnkundige direktør for **Apple Computers**, til journalister under en konference i Apples hovedkvarter i **Cupertino, Californien**: »Jeg tror, økonomien er ved at smelte sammen«. I et interview med den svenske avis *Finanstidningen* den **17. februar** sagde **John Chambers**, administrerende direktør for **Cisco**, verdens største producent af internetudstyr: »Det er ligeegyldigt, hvad **Føderalbanken** eller de seneste statistiske opgørelser påstår. Det, vi oplever nu, er aldeles ikke en »blød landing«. Spørg hvem som helst i den amerikanske produktionssektor, og han vil fortælle dig, at vi er i en recession.... Hvis situationen ikke forbedres inden midten af året, opstår faren for en dominoeffekt, som hurtigt vil ramme den øvrige verden«. På et møde i **The Canadian Club** i **Toronto** den **19. februar** sagde **John Roth**, administrerende direktør for **Nortel Networks**, verdens største producent af optiske fibre: »Dette er den mest bratte nedtur, USA nogensinde har oplevet«.

For at gøre billedet endnu værre, kom de første alvorlige tegn på inflation i den amerikanske økonomi den **20. februar**, da det amerikanske producentprisindeks for januar viste en månedlig stigning på **1,1%** (**13,2%** på årsbasis). Da forbrugerprisindekset efterfølgende viste en månedlig stigning på **0,6%** (**7,2%** på årsbasis) og industriproduktionen samtidigt faldt for **tredje** måned i træk (**0,3%** i januar), steg frygten for »stagflation«. En kombination af stagnation og inflation vil gøre det meget svært for føderalbankdirektør Alan Greenspan og Bush-regeringen at finde det rette middel til at stimulere økonomien.

Skrækeksemplet er naturligvis **Japan**, som nu på **tiende år** sidder uhjælpeligt fast i en økonomisk depression. Den **27. februar** nåede **Nikkei-aktieindekset** i **Tokyo** ned på **12.827 point**, det laveste i **15 år**. Dengang alt gik godt, stod Nikkei på **38.915 point**. Det var **december 1989**.

I **Californien** kæmper guvernør **Gray Davis** stadig en desperat kamp for at løse energikrisen. Hans forslag om at lade delstaten indgå langtidskontrakter med elektricitetsproducenterne, finansieret ved hjælp af statsobligationer til en værdi af **10 mia. dollars**, møder stadig stor modstand. Planen løser heller ikke det akutte problem med den ubetalige gæld på **12,7 mia. dollars**, som de to store distributionselskaber **Pacific Gas & Electric** og **Southern California** sidder med. Som investeringsbankerne i **Wall Street** frygtede, har krisen i Californien fået flere amerikanske delstater til at udskyde deres privatisering og afregulering af elektricitetsproduktionen (se også *Agro-Nyt*, feb. '01).

forbeholdt avispostkontoret

TILBAGE I TUBEN

På **Schiller Institutts** konference i **Washington** den **17. februar** sagde den amerikanske økonom og demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** bl.a.:

»Vi har nået et punkt, hvor det er umuligt at holde det nuværende system kørende med de kendte metoder. Og der er intet af det, de herrer [**Bush-administrationen**] foreslår, eller er villige til at acceptere, som vil virke: Forestillingen om mere afregulering, flere skattelettelser, en neddrogning af regeringens rolle og en afvisning af al genregulering. Det eneste alt dette vil medføre, er den største depression i verdenshistorien. Globalt.«

»Da den amerikanske økonomi er blevet den »ultimate importør« for det meste af den øvrige verden, vil vi komme til at opleve et sammenbrud i **Asien**, i særdeleshed i **Sydkorea** og **Japan**. **Kina** er allerede ved at udarbejde en plan for en ekspansion af landets interne infrastrukturudvikling, der kan kompensere for tabet af de arbejdspladser, der i dag stammer fra eksporten til **USA** af produkter baseret på billig arbejdskraft. **Canada** kan allerede mærke smerten fra sammenbruddet hos naboen, den »ultimate importør«. **Europa** kan mærke det klemmer.«

»Kan vi skubbe tandpastaen tilbage i tuben? Det mener jeg godt, vi kan. Faktisk, burde alle, der ved noget om produktion, vide hvordan man bærer sig ad, og dem, der ikke ved, hvordan man skubber tandpasta tilbage i en tube, er ukvalificerede til et faglært job i industrien. Det er det, vi kommer til at gøre: Skubbe tandpastaen tilbage i tuben.«

Lyndon LaRouche understregede vigtigheden af at genoplive en økonomisk praksis, som vi fra vore historiske erfaringer ved fungerer. Krisen vil accelerere, og befolkningen vil blive ramt af panik og hysteri. Derfor må **Franklin D. Roosevelts** økonomiske politik fra **1933** til **1945** blive et referencepunkt. Ikke fordi den var perfekt, men fordi den fungerede. LaRouche opfordrede amerikanerne til at danne en moralsk politisk bevægelse, en opposition til Bush-regeringen, der kan høres ude i verden. Så man i **Rusland**, **Kina**, **Korea**, **Japan**, **Sydøstasien**, **Indien**, **Europa**, **Afrika** og **Latinamerika** ved, at der i USA findes politiske strømninger, der har rod i Roosevelts tradition, og som er rede til at indgå i et konstruktivt partnerskab med den øvrige verden.

Schiller Instituttet i USA har også kastet sig ind i den politiske strid omkring det **195 år** gamle storhospital **Washington DC General**, der er blevet indstillet til lukning den **1. april**. Det vil frarøve **80.000** indbyggere uden sygeforsikring, hovedsageligt afroamerikanere og spansktalende, adgang til hospitalshjælp. Sagen er principiel, fordi Bush-regeringen og **Kongressen** er direkte involveret i hovedstadens sygehusræsen pga. District of Columbias særlige status.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell, Thomas Vissing og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år - 2000 kr. 6 mdr. - 1000 kr. 3 mdr. - 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse ISSN: 0905-3786 Eget tryk